

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3Tos/124/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6913010354
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6913010354.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Slavoja Sendeckého, na neverejnom zasadnutí dňa 11. decembra 2013, prejednal sťažnosť odsúdeného F. K., proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota z 31.10.2013, sp.zn. 3Nt 13/2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. z r u š u j e napadnuté uznesenie okresného súdu a u k l a d á mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodol podľa § 399 ods. 2 Tr. por. tak, že návrh odsúdeného F. K. o povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 2T 31/2012 zo dňa 01.03.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 02.05.2012 sp.zn. 3 To 43/2012 zamietol.

Svoje rozhodnutie podložil predovšetkým tým, že obžalovanému bol síce uložený trest odňatia slobody za aplikácie ust. § 41 ods. 2 Tr. zák., na ktoré ustanovenie sa vo svojom návrhu odsúdený odkazuje, ale nález Ústavného súdu SR z 28.11.2012, sp.zn. PL.ÚS 106/2011 uvedený v Zbierke zákonov pod číslom 428/2012 sa na prípad odsúdeného nevzťahuje predovšetkým z toho dôvodu, že mu bol uložený trest odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a kde je táto trestná sadzba určená v rozpätí jeden rok až šesť rokov odňatia slobody a odsúdenému bol uložený trest len vo výmere piatich rokov, hoci aj za použitia asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák.

Proti tomuto uzneseniu podal odsúdený v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, a to ešte do zápisnice o verejnom zasadnutí po vyhlásení uznesenia, ktorú odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. Poukázal na stanovisko Najvyššieho súdu SR sp.zn. Tpj 44/2011 z 26.11.2013, ktorého závery sú v rozpore s doterajšou praxou a postupom všeobecných súdov v obdobných prípadoch, pritom trestnoprávne kolégium NS SR prijalo záver, že strata účinnosti ustanovenia Trestného zákona je ex lege dôvodom obnovy konania, teda súd musí obnovu konania v týchto prípadoch vždy povoliť. Tento názor súd prvého stupňa v napadnutom uznesení nerešpektoval a rozhodol ním v rozpore, teda protizákonne, čo je dôvodom na zrušenie napadnutého uznesenia.

Krajský súd na základe sťažnosti odsúdeného preskúmal v zmysle ust. § 192 ods. 1 Tr. por. zákonosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého uznesenia a konanie uzneseniu predchádzajúce, pritom zistil, že sťažnosť odsúdeného je dôvodná.

Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že napadnutým rozsudkom Okresného súdu v Rimavskej Sobote z 31.10.2013 bol zamietnutý podľa § 399 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného F. K. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Rimavská Sobota sp.zn. 2T 31/2012 z 01.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 3 To 43/2012 z 02.05.2012, ktorým bol odsúdený

uznaný za vinného zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. a iné a bol mu uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, za použitia asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák.

Ďalej zistil, že dôvodom podania obnovy konania vo veci bol u odsúdeného nálezu Ústavného súdu SR z 28.11.2012 č. PL.ÚS 106/2011.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní podľa odôvodnenia uznesenia vychádzal z názoru, že trestná sadzba u odsúdeného pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Tr. zák. je stanovená vo svojom základe jeden rok až šesť rokov odňatia slobody, pritom vzhľadom na charakter trestnej činnosti, okolností prípadu ako aj osobu páchatela považoval tento trest za primeraný, a to aj vychádzajúc z odvolacieho konania rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 02.05.2012. Citoval pritom ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por.

V závere vyslovil názor súd prvého stupňa, že trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom, ktoré obnovu žiadal odsúdený, sa javí byť od súdu prvého stupňa za primeraný a nebolo zistené splnenie podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. por., pritom uložený trest nie je v zrejmom rozpore s účelom trestu a je uložený v rámci základnej trestnej sadzby.

Odvolací súd po preskúmaní týchto dôkazov a ostatných dôkazov, nachádzajúcich sa v spisovom materiáli, vrátane základného spisu Okresného súdu Rimavská Sobota, sp.zn. 2T 31/2012 dospel k záveru, že súd prvého stupňa z právneho hľadiska nerozhodol zákonným spôsobom, pretože medzičasom bolo prijaté stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 26.11.2013 sp.zn. Tpj 44/2013, ktoré zjavne nemohlo byť známe súdu prvého stupňa v čase rozhodovania.

Je pravdou, že pred prijatím predmetného stanoviska Najvyššieho súdu SR čiastočne dáva za pravdu názoru súdu prvého stupňa, vyjadreného v napadnutom uznesení, prax ohľadom výkladu aplikovania nálezu Ústavného súdu SR z 28.11.2012, sp.zn. PL.ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov SR pod číslom 428/2012 z 21.12.2012 bola nejednotná, či už v praxi súdov prvého stupňa ako aj odvolacích súdov, a to na území celej SR. V tomto smere neexistoval žiadny judikát, resp. iný použiteľný zákonný predpis, ktorý by jednoznačne vysvetľoval, do akej miery je možné aplikovať nález Ústavného súdu v prípadoch, kde bola pred jeho vydaním použitá tzv. asperačná zásada, zakotvená v ust. § 41 ods. 2 Tr. zák.

Podľa bodu II. stanoviska Najvyššieho súdu SR z 26.11.2013, ak je podaný návrh na povolenie obnovy konania vo veci, ktorá sa skončila právoplatným rozhodnutím, ktorý vychádza len zo skutočností predpokladaných v ustanovení § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii ústavného súdu, je splnenie podmienok obnovy konštatované už v tomto ustanovení. Preto súd už nemôže skúmať splnenie iných podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ale obnovu konania povolí podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Podľa bodu III. tohto stanoviska kolégia Najvyššieho súdu SR, ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písmeno a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu ku trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp.zn. PL.ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012, 21. decembra 2012, sa nepoužije.

Je zrejmé, že v konkrétnom prípade napadnutého uznesenia, resp. rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom žiada odsúdený povolenie obnovy konania, bolo aplikované ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. a okresný súd za jeho použitia uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere šesť rokov a štyri mesiace bez aplikácie ust. § 39 ods. 1,2 písm. a), c) alebo písm. e) Tr. zák.

Uvedený rozsudok súdu prvého stupňa bol odvolacím súdom rozsudkom z 02.05.2012 sp.zn. 3 To 43/2012 zrušený, pritom konanie obžalovaného pôvodne v bode 1/ kvalifikované v zmysle rozsudku súdu prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu nejaví znaky tohto zločinu, ale znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák., kde je trestná sadzba za tento trestný čin šesť mesiacov až tri roky.

Odsúdeného potom uznal za vinného a odsúdil podľa § 344 ods. 1 Tr. zák. za rovnováhy priťažujúcich a poľahčujúcich okolností s aplikáciou ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere piatich rokov, kde trestná sadzba predstavuje rozpätie jeden rok až šesť rokov odňatia slobody. Vychádzajúc z týchto skutočností potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie je v rozpore s ustanovením bodu II, III stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 26.11.2013, sp.zn. Tpj 44/2013.

Z pohľadu týchto skutočností považuje odvolací súd napadnuté uznesenie za nezákonné, i keď nie vlastným zavinením, keďže v čase rozhodovania súdu prvého stupňa nebolo známe stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu, ale v súčasnosti je účinné a záväzné pre súdy nižšieho stupňa. Bude preto povinnosťou súdu prvého stupňa preskúmať návrh odsúdeného opätovne aj s pohľadom na právny názor spomínaného stanoviska Najvyššieho súdu SR Tpj 44/2013 a následne zákonne rozhodnúť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.